

[Ministeren for offentlige arbejder]

ningen af tangerne, altså også Limfjordstangerne. Bortset fra, hvad jeg allerede har sagt generelt herom, må jeg sige, at forslagsstillerne tilsyneladende helt ser bort fra den hidtidige lovgivning på dette område. Jeg tænker på Thyborønloven fra 1946 og loven om dens ophævelse fra 1970. Der er her lagt beskyttelsesdæmninger bag tangerne, og man har som mål sat sig en god beskyttelse af Agger og Thyborøn byer. Den mener jeg er tilvejebragt nu. Herefter at erklære, at nu skal den eksisterende kystlinje holdes, forekommer for vidtgående.

Jeg skal ikke komme med flere eksempler, skønt der eksisterer flere, men dette illustrerer, at jeg ikke mener, det er realistisk at sætte sig for bestemte og for bombastiske mål for de aktiviteter, som skal udføres, medmindre målet formuleres meget konkret og meget velbegrundet, og det tror jeg altså ikke man er i stand til.

Jeg tænker på sådanne delmål som effektivt at beskytte byerne på tangerne: Agger, Thyborøn, Torsminde og Hvide Sande. Det er imidlertid unødvendigt at fastslå det i lovsform. Det har været en erklæret politik og en udført praksis i mange år.

Så kommer vi til det tredje og formentlig hovedpunktet i beslutningsforslaget. Det drejer sig om udgiftsfordelingen mellem staten, amtskommuner og kommuner. I forhold til de retningslinjer, som min forgængers redegørelse lagde op til, og som altså er fulgt af folketinget ved de bevillinger, som er givet for 1982 og 1983, er det foreliggende forslag mere vidtgående.

Som bekendt blev udgiftsfordelingen her fastlagt således, at staten skulle afholde halvdelen, mens amtskommuner og kommuner skulle afholde den anden halvdel. Modifikation skulle dog gælde for visse strækninger i Ringkøbing amtskommune og i de situationer, hvor et grundejerbidrag burde præsteres.

Nu foreslår man så, at statens andel skal sættes op til 75 pct. I betragtning af den meget brede tilslutning fra amtskommuner og kommuner, som ligedelingen har fået, må jeg finde den eksisterende ordning særdeles rimelig og velvalgt. Jeg ville også mene, at der ville foreligge en meget betydelig desavouering af de amtsråd og kommunalbestyrelser, og må jeg minde om, at det drejer sig om 4 amter ud over Ringkøbing amt. Det ville være en meget alvorlig desavouering af disse,

som forhandlingsmæssigt har godtaget fordelingsnøglen 50:50, hvis folketinget ville sætte statsandelen op til 75 pct. Jeg må derfor fastholde, at statsandelen i princippet som vedtaget for en række foranstaltninger i 1982 og 1983 skal være 50 pct.

I forslaget hedder det videre, at det siger sig selv, at staten må betale den fulde udgift ved sikring af de af staten ejede kyststrækninger samt særlig udsatte strækninger på den jyske vestkyst.

Hertil må man jo være opmærksom på, at når staten overhovedet foreslås økonomisk engageret på den jyske vestkyst, så er det jo netop, fordi der her er tale om særlig udsatte steder. Det er derfor, vi koncentrerer os her og lader alle de andre ligge. Mange, der beskæftiger sig med kystsikring, vil vide, at der rundt omkring i landet, på Jyllands østside og rundt om på Øernes områder, findes en hel del private kystsikringslav og -foreninger, som betaler ganske væsentlige beløb til sikring af deres kyst – som staten endda opkræver moms på – at de selv afholder denne udgift og ikke henvender sig til os og altså heller ikke har mulighed for ved henvendelse at få tilskud. Så det er da helt oplagt, at den vestjyske kystlinje må betegnes som særlig udsat. Det er derfor, staten her træder til i modsætning til ved alle øvrige danske kyster.

Når det i forslaget anføres som afgørende for betalingssspørgsmålet, om staten er ejer af den pågældende kyststrækning, så må jeg afvise dette. Sagen er jo netop, at staten i en række tilfælde er ejer af kyststrækninger, fordi der har skullet udføres dige- og kystsikringsarbejder. Det gælder Limfjordstangerne, selve stranden foran Torsmindedigerne og området nord for Torsmindetangerne. Men dette er i sig selv ingen begrundelse for, at staten skulle afholde alle udgifter.

Med hensyn til Ringkøbing amt specielt – og det er jo dér, vanskelighederne er tilbage – vil jeg gerne nævne et par tal. I kraft af denne aftale, som eksisterer med 4 andre amter og de dér beroende kommuner, der har kyststrækninger – aftalen om fifty-fifty – opnår strækningerne inden for Ringkøbing amt et statstilskud på ikke under 82 pct. for de arbejder, der er aftalt at skulle udføres i de næste fem år. Det skal hertil også erindres, at i 1982 har staten i Ringkøbing amt på grund af manglende aftaler afholdt 100 pct. Men altså for de arbejder, der skal afholdes de